

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **RADONtest s.r.o.**, se sídlem Třebíč, Na Nivkách 420, IČ: 276 90 482, zastoupený: JUDr. Věrou Krčmovou, advokátkou, se sídlem Třebíč, Kpt. Jaroše 755/2, Nové Dvory, proti žalovanému: **Státní úřad pro jadernou bezpečnost**, se sídlem Praha 1, Senovážné nám. 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 3. 7. 2015, č. j. SÚJB/PrO/14198/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 3. 7. 2015, č. j. SÚJB/PrO/14198/2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Věry Krčmové, advokátky, do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou zrušení rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost (dále jen „předsedkyně žalovaného“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předsedkyně žalovaného zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí Státního úřadu pro jadernou bezpečnost (dále jen „prvoinstanční orgán“ nebo „SÚJB“) ze dne 20. 3. 2015, č. j. SÚJB/RCHK/6998/2015.

Tímto rozhodnutím prvoinstanční orgán uložil žalobci pokutu ve výši 100.000 Kč za to, že při provádění služeb významných z hlediska radiační ochrany – stanovení radonového indexu pozemku (dále jen „RIP“) dne 27. 4. 2009 v obci Kamenice – Ládví, na pozemku p. č. 510/10, k. ú. Ládví, nepostupoval v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti, ve kterém uvádí, že bude postupovat při stanovení radonového indexu pozemku podle

metodiky zveřejněné v Doporučení – Metodika pro stanovení radonového indexu pozemků, SÚJB březen 2004 (dále jen „Doporučení SÚJB“), tedy provede vždy minimálně 15 odběrů půdního vzduchu a 2 sondy do zeminy do hloubky 1 m pro odborné posouzení plynopropustnosti, což vedlo k nesprávnému stanovení RIP, čímž porušil povinnost držitele povolení dodržovat schválený program zabezpečení jakosti podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „atomový zákon“).

V podané žalobě shledává žalobce rozhodnutí prvoinstančního orgánu a předsedkyně žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné, jelikož daná věc po právní stránce nebyla správně posouzena, nebyl zcela zjištěn skutkový stav, došlo ke zkrácení procesních práv, a není dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí pro porušení ustanovení § 67 odst. 1 a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) v tom, že *ve výrokové části napadeného rozhodnutí chybí, jakým konkrétním způsobem žalobce porušil své zákonem stanovené povinnosti v jednoznačné identifikaci konkrétního jednání, kterého se žalobce měl nezákonně dopustit*. Výrok není dostatečně určitý, protože nespecifikuje, jakým jednáním žalobce porušil povinnost jako držitel povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) atomového zákona, jaký konkrétní postup stanovený zákonem není v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti a jaké konkrétní pochybení žalobce vedlo k nesprávnému stanovení RIP. Namítané rozhodnutí z uvedeného důvodu nesplňuje náležitosti požadované správním řádem a usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006.

Žalobce v tomto směru poukazuje i na odůvodnění rozhodnutí, ve kterém správní delikt není dostatečně a nezaměnitelně vymezen. Prvoinstanční orgán na str. 4 rozhodnutí sice uvádí, že zjistil významný nesoulad ve statistických parametrech souboru měření žalobce měřených bodů, v určitých hodnotách i více než sedminásobný, oproti měření Státního ústavu radiační ochrany (dále jen „SÚRO“) a Státního ústavu jaderné, chemické a biologické ochrany, v. v. i. (dále jen „SÚJCHBO“), z popisu odůvodnění však nelze dovodit, že by v měření nebylo postupováno podle Doporučení SÚJB. Na podporu uvedeného žalobce poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004.

Tím, že předsedkyně žalovaného nezrušila rozhodnutí a nevrátila věc prvoinstančnímu orgánu, porušila ustanovení o řízení. Vysvětlujícím doplněním se sice pokusila odstranit uvedenou vadu v odůvodnění na str. 2 napadeného rozhodnutí tím, že uvedla *„Nedodržení schváleného programu zabezpečování jakosti tedy spočívá v neprovedení předepsaných úkonů, tj. neprovedení 15ti odběrů půdního vzduchu a dvou sond do zeminy do hloubky 1 m. Porušení zákonem stanovené povinnosti je tudíž dostatečně uvedeno.“*, avšak uvedeným konstatováním neodstranila žalobcem vytýkanou vadu týkající se výrokové části rozhodnutí, když výrok rozhodnutí upřesněním nebyl dotčen.

Ve druhém žalobním bodu žalobce shledává rozhodnutí nezákonné z důvodu *nedostatečně zjištěného skutkového stavu*.

Důvodem uložení pokuty byly shledány rozdílné výsledky měření žalobcem v porovnání s výsledky měření SÚRO a SÚJCHBO, které mají potvrzovat písemné sdělení oznamovatelky Ing. arch. B., že žalobce porušil svoji zákonnou povinnost tím, že nepostupoval podle programu zabezpečování jakosti. Žalobce vysvětluje, že měření prováděl dne 27. 4. 2009 na prostém pozemku v půdorysu teprve předpokládané stavby rodinného

domu Ing. arch. B. s RIP stanoveným středním. V roce 2012 instituce SÚRO a SÚJCHBO prováděly měření radonu s RIP stanoveným vysokým na pozemku s okolo již postavenými stavbami rodinných domů. Uvedené má zásadní vliv na výsledek měření s ohledem na heterogenní násypy okolo základů stavby a inženýrských sítí včetně dalších staveb na pozemku a na tlakově-teplotní gradient stavby, která nasává a přisouvá do svého okolí půdní vzduch s vyšším obsahem radonu, zejména z hlubších partií zemské kůry. Ing. arch. B. v roce 2009 převzala od žalobce Protokol o stanovení radonového indexu pozemku ze dne 4. 5. 2009 včetně přílohy Zájmová plocha s měřicími body a mělkými vertikálními vrtly s vyznačenými místy odběru vzorků a vertikálního vrtu (16+2). Teprve po několika letech od provedení měření v roce 2013 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení, které vyústilo v uloženou pokutu. Hlavním důkazem správního řízení má být písemné vyjádření Ing. arch. B. ze dne 22. 7. 2013, která v něm tvrdí, že si sice nepamatuje, kolik měření žalobce provedl, s určitostí jich však nebylo patnáct. Žalobce namítá, že takovým písemným sdělením nebylo prokázáno, kolik bodů odběru vzorků půdního vzduchu, kolik mělkých vrtů a do jakých hloubek dne 27. 4. 2009 na předmětném pozemku provedl. Písemné vyjádření Ing. arch. B. z uvedeného důvodu považuje za nevěrohodné a účelové, neboť ta má zájem na výsledku věci, když je nejen investorkou, nýbrž i projektantkou předmětného domu, o čemž svědčí i text rozhodnutí prvoinstančního orgánu na str. 11, že „*protiradonová opatření, která provedl investor (a jež jsou mu k tíži), byla podceněna a byla nedostatečná i pro úroveň středního radonového indexu, kterou nesprávně stanovila společnost RADONtest s.r.o.*“.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím na str. 3, že protokol *sám o sobě není žádným důkazem o skutečné činnosti na pozemku*. Pracovní protokol-záznam ze dne 27. 4. 2009 je podle programu zabezpečování jakosti nedílnou součástí každého protokolu o měření radonu a je archivován se všemi autenticky provedenými 16 ks odběry půdního vzduchu s 2 sondami (mělkými vrtly) do zeminy do hloubky 1 m. Právě tento důkaz považuje žalobce za jediný autentický důkaz, který prokazuje správnost jeho postupu a je v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti. Žalobce však nikdy nebyl žádán k doložení rozsahu a objemu činnosti předmětné věci, např. tento pracovní protokol. Nadto vůči žalobci Ing. arch. B. nikdy žádnou reklamaci práce nevznesla. Z uvedeného důvodu její sdělení ze dne 22. 7. 2013 nelze považovat za věrohodné.

Žalobce dále poukazuje na to, že SÚJB vyvozuje závěry z odborných zpráv SÚRO a SÚJCHBO, ačkoli ty v nich nejsou uvedeny; jde tak nad rámec správního uvážení. Dle žalobce měl být zadán znalecký posudek, neboť odborné zprávy za SÚRO zpracoval RNDr. M. expert, jehož podjatost namítá. Žalobce nesouhlasí s vysvětlením v napadeném rozhodnutí, že SÚRO a SÚJCHBO jako veřejné vědecké instituce působí v oboru téměř dvě desetiletí, jejich experti i déle, tito nemají jiný než vědecký zájem týkající se dané problematiky a ochranu obyvatelstva před účinky ionizujícího záření z přírodních zdrojů a jsou pro danou oblast dostatečně odborně erudovaní.

Žalobce nesouhlasí rovněž s odbornou polemikou žalovaného na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. K měření radonu, které provedl dne 27. 4. 2009, shledal střední radonový index na prostém pozemku. Dne 23. 3. 2012 provedl měření SÚRO a dne 6. 11. 2012 provedl měření SÚJCHBO na pozemku, na kterém byla postavena stavba rodinného domu, s okolní stavbou, s heterogenními navážkami a akumulací inženýrských sítí, v němž SÚRO shledal vysokou hladinu radonu. Žalobce považuje radonovou diagnostiku provedenou SÚRO za nekonkrétní a „nedotaženou“, přitom předsedkyně žalovaného nedůvodně jeho argumentaci označuje za účelově užitou kritiku. Žalobce vysvětluje, že zvýšená koncentrace radonu v objektu je způsobena extrémně nízkou výměnou vzduchu v uzavřeném neužívaném objektu. V novostavbě bylo měření radonu provedeno a vyhodnoceno za nereálných podmínek z hlediska ventilace. Při pobytu osob je pak skutečná ventilace několikanásobně větší, čemuž odpovídají podstatně nižší koncentrace radonu, přesto autor radonové

diagnostiky SÚRO učinil závěr, který je v rozporu s výsledky podrobného šetření. Žalobce uvedl výpočet, podle něhož, bude-li investor-stavebník užívat rodinný dům tzv. zdravým způsobem, hladina radonu bude v něm akceptovatelná a nepřekročí hodnotu pro předpokládaně zkolaudovanou stavbu rodinného domu. Žalobce je přesvědčen, že následně provedená radonová diagnostika nebyla provedena korektně. Vychází z toho, že výsledky měření nejsou ve shodě se závěrem protokolu ze dne 27. 4. 2009 a hodnocení úrovně radonové ochrany podle vyhlášky č. 307/2002 Sb., o radiační ochraně.

Žalobce rovněž připomíná, že Ing. arch. B. jako projektant a investor předmětného objektu na základě žalobcem provedeného měření radonu nevypracovala, nenadimenzovala a nevypočítala potřebnou ochranu a tloušťku hydroizolace svého rodinného domu proti radonu podle ČSN 73 0601. Stavební úřad podle zvyklosti vydal „bez kontroly systémového řešení ochrany stavby proti radonu“ povolení k výstavbě. Z obou protokolů SÚRO a SÚJCHBO ke zjištění RIP vyplývá, že pouze 3 vzorky půdního vzduchu byly odebrány SÚJCHBO ve vzdálenosti více než 10 m od stavby, tedy od jejího tlakového vlivu na distribuci koncentrací radonu v zeminách kolem stavby rodinného domu, ačkoli zejména SÚRO měl provést měření v místech rostlého terénu tak, aby se přiblížil situaci původní distribuce radonu, neboť s ohledem na zastavěnost i ostatních pozemků nelze původní stav již nyní porovnávat. Žalobce dále upozorňuje, že měření, které tehdy prováděl, bylo na půdorysu rostlého terénu pod dnešní stavbou rodinného domu, oproti tomu instituce SÚRO a SÚJCHBO měřily okolo rodinného domu, tedy nikoli na stejném měřeném objektu.

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce porušení procesních práv dle správního řádu a Listiny základních práv a svobod. Popisuje, že dne 11. 7. 2014 od pracovníka prvoinstančního orgánu obdržel e-mailem avízo, první sdělení, že řeší měření radonu prováděné žalobcem v roce 2009, aby si v datové schránce otevřel důležité dokumenty. Jednalo se o oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty ze dne 1. 7. 2014, v něm byl žalobce vyzván k předložení případných důkazů a vyjádření, týkajících se projednávané věci. Dne 11. 7. 2014 vydal prvoinstanční orgán Vyrození o provádění dokazování mimo ústní jednání, které bude provádět dne 21. 7. 2014. Žalobce ještě tentýž den telefonicky kontaktoval pracovníka prvoinstančního orgánu, a požádal ho, zda by mu mohl poslat předmětné dokumenty emailem, čemuž pracovník vyhověl a následně žalobci sdělil, že obdržel pokyn, aby byla žalobci uložena pokuta 100.000 Kč.

Žalobce namítá, že se ode dne 6. 8. 2012 nedozvěděl o žádných úkonech v řízení a prvoinstanční orgán mu nedal možnost se vyjádřit před vydáním rozhodnutí ke shromážděným podkladům. Žalobce si je vědom, že je možné výzvu učinit současně s oznámením o zahájení řízení, jak shodně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, avšak v tom případě by prvoinstanční orgán musel souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanovit žalobci lhůtu, ve které může navrhnout důkazy a činit návrhy, a další lhůtu, v níž by se žalobce mohl vyjádřit ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, což prvoinstanční orgán neučinil.

Žalobce upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí nebyla řádně vypořádána námitka týkající se porušení povinnosti v § 71 správního řádu prvostupňovým orgánem.

Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce nepřezkoumatelnost uložené pokuty. Odůvodnění její výše považuje za obecné a neprokázané. Nesouhlasí s předsedkyní žalovaného, která ji shledává přiměřenou. Prvoinstanční orgán uvedl, že přihlédl k závažnosti deliktu, a priori nevyloučil vznik újmy na zdraví stochastickými účinky radonu s trvalým stresem osob obývajících dům, protože nesprávně stanovený RIP vedl ve svém důsledku k podcenění pronikání radonu do stavby a tím ke zbytečnému ozáření osob. Žalobce namítá, že dům v době měření nebyl obývaný a větraný, že investorka Ing. arch. B. na základě žalobcem

stanoveného středního RIP do stavebního projektu nevložila preventivní protiradonová opatření v souladu s ČSN 73 0601 Ochrana staveb proti účinkům. Nebyla ani zohledněna možnost užívání stavby při dodržení zdravých hygienických norem větrání. Žalobce tvrdí, že za jím uvedených podmínek by úroveň radiační ochrany nebylo nutné jinak řešit ani optimalizovat.

Žalobce nesouhlasí s tím, že v rámci řízení neprojevil snahu přispět k objasnění projednávané věci, či nevyvinul součinnost při odstraňování vzniklých závad, a že se naopak snažil o přenesení zavinění vysokého OAR na investora stavby, popř. že zpochybňoval Doporučení SÚJB. Naopak žalobce poté, co dne 1. 7. 2014 s ním bylo zahájeno správní řízení (dne 18. 7. 2014), zaslal své obsáhlé vyjádření, avšak správní orgán vedl prošetřování podnětu Ing. arch. B. v nedůvodně dlouhé době od 6. 8. 2012 do 15. 10. 2014. Pokud je tedy vytýkáno, že žalobce neposkytl patřičnou součinnost při odstraňování vzniklých závad, pak součinnost poskytnout nemohl, protože Ing. arch. B. nikdy nevznesla žádnou námitku či reklamaci a předsedkyně žalovaného ani prvoinstanční orgán žádné důkazy či vysvětlení až do uložení pokuty 100.000 Kč od něho nepožadovali.

Nesprávnou shledává žalobce i úvahu týkající se výše uložené pokuty. Poukazuje na to, že nelze shledat souměřitelnost výše dříve udělených pokut za správní delikty v daném oboru jiným velkým kapitálovým společnostem, když žalobce oproti nim má pouze 1 až 3 zaměstnance. Protiradonová opatření v rodinných domech a školských zařízeních provádí primárně společnost STAVOFOL s.r.o., a nikoli žalobce, přitom předsedkyně žalovaného hypoteticky kumuluje velké sumy. Měření radonu provádí žalobce po celé ČR se zvýšenými náklady na dopravu, aby udržel své 3 zaměstnance v pracovním poměru, protože práce pro cca 120 měřičských firem v ČR není a lokálně působí především místní firmy.

Žalobce namítá, že nebyly zohledněny relevantní skutečnosti zjistitelné nahlédnutím do jeho obchodního rejstříku Sbírkou listin, neboť lze zjistit, že žalobce v r. 2009 měl zisk 365.000 Kč, v r. 2010 byl ve ztrátě minus 183.000 Kč, v r. 2011 byl také ve ztrátě minus 840.000 Kč, i v r. 2012 byl ve ztrátě minus 146.000 Kč, a v r. 2013 měl malý zisk 65.000 Kč. Vzhledem k uvedenému považuje výši uložené pokuty za zcela nepřiměřenou a pro něho likvidační. Na podporu uvedeného poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 9. 2015 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl:

- K prvnímu žalobnímu bodu, že výrok považuje za plně srozumitelný, který obsahuje časové i místní určení skutku, právní kvalifikaci, výši uložené pokuty. Výrok zřetelně indikuje, jakého jednání se žalobce dopustil. Výrok je také detailně popsán v rozsáhlém odůvodnění rozhodnutí. Podle obsahu žaloby a rozkladu si je žalobce dobře vědom, jakého protizákonného jednání se dopustil. Není možné, aby SÚJB popsal detailně činnost žalobce, u níž nebyl přítomen a není možné doložit jeho průběh listinnými důkazy. Správné stanovení měření je výhradně v kompetenci měřicí firmy, její profesionální úroveň a odpovědnosti. Obsah rozhodnutí je z tohoto důvodu postaven na nepřímých důkazech, a to na měření dvou nezávislých institucí, výpovědi majitelky pozemku, vyjádření žalobce i fyzikální zákonitosti radonové problematiky, což ve své komplexnosti je podrobně vylíčeno v odůvodnění rozhodnutí se závěrem, že se žalobce dopustil svým jednáním správního deliktu. Popsané nepřímé důkazy ve svém souhrnu tvoří logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu, vzájemně se doplňují a navazují na sebe. Žalovaný poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, z něhož vyplývá, že výrok správního rozhodnutí není vnitřně rozporný, pokud rozhodnutí jako celek umožňuje jeho adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno, a je v něm patrná právní kvalifikace

takového jednání. Má za to, že skutkové nevymezení správního deliktu ve výroku nezakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

- Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatuje, že SÚJB na základě podnětu, který indikoval nesprávné stanovení radonového indexu pozemku žalobcem, si vyžádal expertní stanovení nezávislým subjektem, kterým je SÚJCHBO. Jeho výsledky považuje za věrohodné. Distančuje se proto od vyjádření žalobce, že v rozhodnutí dedukuje či spekuluje pochybení žalobce ve věci nesouladu statistických parametrů, který je přitom až osminásobný, jak dokládají protokoly SÚJBO a SÚJCHBO. Vyzdvihuje, že žalobce se k „násobnosti“ rozdílu nikdy nevyjádřil, ve svých rozborech je bagatelizuje jen jako „rozdílné hodnoty“. Z dostupných výsledků v rámci dlouhodobých projektů nebylo dosud zjištěno, že by tak velký rozdíl výsledků měření objemové aktivity radonu v půdním vzduchu mohl být důsledkem antropogenní činnosti na pozemku.

Za logické považuje žalovaný svědectví Ing. arch. B., která popsala činnost žalobce tak, že měření ke stanovení RIP prováděli dva pracovníci, jeden s ní vyplňoval krátký formulář a druhý během toho provedl měření sestávající z odběru cca 20 cm vzorku půdy a odběru půdního vzduchu na 2 – 3 místech, což celé trvalo asi 10 – 15 minut. Svědectví jmenované odpovídá tomu, co se v uvedeném časovém úseku dá provést. Uvedený časový údaj přitom žalobce nerozporuje, naopak ho považuje za standardní. Nejedná se tedy o selhání metodiky, jak tvrdí žalobce, nýbrž o chybu měřicího subjektu. Pokud se tím žalobce snaží poukázat na pochybení Ing. arch. B., pak míří mimo předmět dotčeného řízení.

Důvodem uložení pokuty nebyly rozdílně naměřené výsledky, nýbrž postup žalobce, který k nim vedl, jelikož měření RIP neproběhlo v souladu se zákonem. SÚJB ve svém rozhodnutí poukazoval na rozpor s Doporučením SÚJB z roku 2004 týkající se postupu žalobce, který neproměřil předpokládanou zastavěnou plochu v „jejím nejbližším okolí“, k čemuž se žalobce nikdy nevyjádřil a naopak poukazoval na to, že v nejbližším okolí stavby měřily instituce SÚRO a SÚJCHBO v době, kdy v zastavěné ploše již kvůli existenci domu nebylo měření možné. SÚJB se ve svém rozhodnutí snažil poukázat na to, že i na mezinárodních fórech byly prezentovány a přijímány výsledky studií měření na pozemcích, kdy se opakovaně potvrdila s jistou tolerancí „neměnnost“ stanovení RIP na tomtéž pozemku v čase. Žalovaný shledává vyjádření žalobce, který se opírá o tvrzení svých zaměstnanců měřičů o provedeném měření a o protokol, že obsahuje 16 ks odběrů, zpochybnitelným. Pracovní záznamy z měření a následně vypracovaný protokol lze tzv. vyhotovit kdykoliv a jakkoli v době, než jej dostane k podpisu osoba s oprávněním zvláštní odborné způsobilosti, tedy jednatel žalobce. Krátkou dobu měření, k níž se žalobce ve vyjádřeních i rozkladech přihlásil, považuje žalovaný za silný, byť nepřímý důkaz, svědčící o tom, že nemohl být dodržen správný postup měření uvedený v metodice.

Osočování osob, např. Ing. arch. B. či RNDr. L. M., považuje žalovaný za irelevantní. Podjatost RNDr. M. měl žalobce namítat již v rámci samotného správního řízení ve smyslu § 14 správního řádu, jakmile se o důvodech dozvěděl. K takové námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Podjatost namítá žalobce poprvé až v žalobě, dřív ji neuplatnil.

K poukazu žalobce, že měl být vypracován posudek nezávislým subjektem, je třeba uvést, že v daném případě byl expertní posudek o stanovení RIP na žádost SÚJB zpracován SÚJCHBO. Vyjádření žalobce, že radonová diagnostika byla provedena nekorektně a sledovala patrně za cíl ho poškodit, považuje žalovaný za naprosto irelevantní, protože ačkoli žalobce argumentuje vyhláškou č. 307/2002 Sb., o radiační ochraně, neuvádí žádné konkrétní ustanovení, jež podle něho bylo porušeno. Žalovaný dále uvádí, že teorie tzv. „vysavače“, kterou žalobce popisuje, nemá ve vědeckých kruzích žádnou oporu a nebyla nikdy prokázána. Ke konkrétní výši mnohonásobného rozdílu koncentrace radonu v podloží se žalobce přitom

nevyjadřuje. SÚJB v rozhodnutí o pokutě uvedl, že radonová diagnostika provedená SÚRO, se kterou žalobce opakovaně nesouhlasí, není těžištěm důkazního materiálu. Radonová diagnostika SÚRO (protokol č. 242-024-2012/D), sama o sobě nemá bezprostřední vztah ke stanovení RIP žalobcem. Byla provedena na žádost majitelky objektu Ing. arch. B. a vedla k podání podnětu k prošetření postupu žalobce při stanovení RIP a jako taková je vedena mezi důkazními materiály.

Žalovaný pochybení obou institucí (SÚRO a SÚJCHBO) vylučuje. Pravděpodobnost dvou měření po sobě prováděných dvěma institucemi považuje za marginální.

- Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že žalobci bylo odesláno dne 3. 7. 2014 do datové schránky oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty, byl i nadstandardně informován neformálním emailem ze strany SÚJB, byly mu zaslány jednotlivé relevantní důkazy a bylo mu umožněno se k dané věci vyjádřit, čehož využil dne 18. 7. 2014. Tvrzení žalobce, že nevěděl, k čemu a k jakému svému jednání se vyjadřuje, a z tohoto důvodu je napsal jen „obecně“, se tudíž nezakládá na pravdě.

Datum 6. 8. 2012 je relevantní ve vztahu k § 42 odst. 1 atomového zákona, dle něhož lze uložit pokutu za správní delikt podle atomového zákona do tří let ode dne, kdy SÚJB zjistil porušení povinností, nejdéle však do deseti let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Zákonné lhůty byly v daném případě dodrženy. Samotné správní řízení běželo po dobu cca 3 měsíců, střetla se v něm zásada rychlosti řízení se zásadou materiální pravdy, která je zvláště v řízeních o správních deliktech velmi důležitá. V tomto směru žalovaný poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. L US 554/04.

- Ke čtvrtému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá, že výše pokuty byla stanovena na základě nezákonných úvah a je likvidační, odkazuje žalovaný na odůvodnění namítaného rozhodnutí, které považuje za zcela vyčerpávající. Výše pokuty odráží závažnost daného správního deliktu, jeho možné konsekvence a vychází i z otevřených zdrojů a informací, např. z internetové stránky žalobce, rozhodovací činnosti SÚJB, či mnohaleté působení v radonové problematice. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že když je v uplynulých letech ve ztrátě, je pro něho uložena pokuta likvidační. Pokuta byla uložena v dolní výši zákonné sazby.

V podané replice žalobce setrvává na všech námitkách a tvrdí, že v rozhodnutí chybí „samotný důvod udělení pokuty“. Žalovaný se snaží pouze tzv. dovysvětlit a objasnit důvod, přičemž objasnění důvodu udělení pokuty až ve vyjádření k žalobě shledává žalobce za bezpředmětné. Žalovaný v namítaném rozhodnutí poukazuje na dedukce či indicie, a nikoli na spolehlivé prokázání porušení správní povinnosti žalobce. Nepřímé důkazy, které žalovaný uvádí, neshledává žalobce za způsobilé odůvodnit uložení pokuty v souladu se správním řádem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas nevyjádřili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nadto soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 17 odst. 1 písm. d) atomového zákona „*Držitel povolení podle § 9 odst. 1 je povinen, kromě ostatních povinností stanovených zákonem, dodržovat technické a organizační podmínky bezpečného provozu jaderných zařízení, zdrojů ionizujícího záření a pracovišť s nimi, stanovené prováděcími předpisy, schválený program zabezpečování jakosti a dodržovat zvláštní požadavky na jednotnost a správnost měření a měřidel v rozsahu stanoveném prováděcím předpisem,*“

Podle § 41 písm. c) atomového zákona „*Úřad uloží za porušení právní povinnosti stanovené tímto zákonem pokutu až do výše 10 mil. Kč držiteli povolení za porušení povinností podle § 17 až 20,*“

Námitku žalobce obsaženou v prvním žalobním bodu (že výroková část rozhodnutí prvoinstančního orgánu neobsahuje popis skutku, kterým konkrétním závadovým jednáním porušil atomový zákon, za který mu byla uložena pokuta), shledává soud důvodnou.

Podle textu rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta za to, že dne 27. 4. 2009 na pozemku p. č. 510/10, v obci Kamenice-Ládví, katastrální území Ládví, nepostupoval v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti, ve kterém uvádí, že bude postupovat při stanovení radonového indexu pozemku podle metodiky zveřejněné v Doporučení SÚJB, že provede vždy minimálně 15 odběrů půdního vzduchu a 2 sondy do zeminy do hloubky 1 m pro odborné posouzení plynopropustnosti, což vedlo k nesprávnému stanovení RIP, čímž porušil § 17 odst. 1 písm. d) atomového zákona. Z takto formulovaného znění výroku není zcela jednoznačným způsobem patrné, jakým konkrétním závadovým jednáním žalobce konal či opomenul své povinnosti tak, že nepostupoval v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti, tedy jakým konkrétním konáním či opomenutím porušil § 17 odst. 1 písm. d) atomového zákona. Chybí zde část identifikace skutku, který měl znít např. tak, že ačkoli byl žalobce povinen podle metodiky zveřejněné v Doporučení SÚJB provést minimálně 15 odběrů půdního vzduchu a 2 sondy do zeminy do hloubky 1 m pro odborné posouzení plynopropustnosti na konkrétním pozemku v konkrétním místě a čase, tak je neprovedl, nýbrž učinil konkrétní počet odběrů, popř. jiné negativní vymezení porušení jeho povinnosti, kdy opomenul konkrétní povinnost, čímž nepostupoval v souladu se schváleným programem zabezpečování jakosti, neboť neprovedl minimálně 15 odběrů půdního vzduchu a 2 sondy do zeminy do hloubky 1 m, ačkoli byl povinen je provést. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce nějaké činnosti na předmětném pozemku vykonal, jaké a zda právě tím došlo tím k porušení jeho povinnosti, není ve výroku specifikováno. Aby rozhodnutí prvního stupně mohlo obstát, je třeba ve výroku přesně rozepsat vymezení jeho porušení povinnosti, v čem konkrétně spočívá. Pouhé obecné konstatování, že žalobce porušil předpis tím, že nepostupoval podle metodiky, jak je nyní uvedeno ve výroku, neshledal soud dostatečně konkrétním vymezením porušení jeho povinnosti ve vztahu ke skutku, za který mu byla uložena pokuta.

Při ukládání sankce za právní delikt ve výroku rozhodnutí musí být popsán skutek, za který je sankce ukládána, způsobem vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním, což lze dovodit i z § 47 odst. 2 správního řádu. Soud k tomu odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně tím poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.

Pokud předsedkyně žalovaného uvádí, že SÚJB nemůže popsat detailně činnost žalobce, když u ní nebyl, pak je třeba uvést, že není nutné, aby SÚJB byl přítomen u závadových jednání. I za těchto okolností však ve výroku musí prvoinstanční orgán uvést takové konkrétní údaje, na základě kterých dospěl k závěru, že právě oním jednáním žalobce porušil svoji povinnost tak, aby ze skutku bylo patrné porušení žalobcovy povinnosti. Pokud SÚJB za stávajících důkazů není schopen skutek vymezit (podle jeho vyjádření), pak musí své dokazování doplnit tím způsobem, aby byl schopen ve výroku jednoznačně závadové jednání žalobce popsat, v čem porušení povinnosti žalobce spočívá, např. výpovědi svědků či dalšími listinnými důkazy, a tedy opatřit další důkazy. Není dostatečným konstatování předsedkyně žalovaného, že žalobce si je sám vědom, jakého protiprávního jednání se dopustil a proto se k němu obhajuje. Současně nepostačí, že předsedkyně žalovaného v odůvodnění uvedla na str. 2 napadeného rozhodnutí svoji domněnku, že „Nedodržení schváleného programu zabezpečování jakosti tedy spočívá v neprovedení předepsaných úkonů, tj. neprovedení 15ti odběrů půdního vzduchu a 2 sond do zeminy do hloubky 1 m. Porušení zákonem stanovené povinnosti je tudíž dostatečně uvedeno.“ Nebylo na jisto postaveno, kolik odběrů půdního vzduchu a kolik sond žalobce skutečně provedl, z obsahu správního spisu tato skutečnost nevyplývá.

Bylo-li bylo v daném případě žalovaným uzavřeno, že jednání je založeno na nepřímých důkazech, které tvoří ucelenou soustavu důkazů proti žalobci, v níž vyjmenovává kromě důkazu měření dvou nezávislých institucí, vyjádření žalobce, fyzikální zákonitosti radonové problematiky, též důkaz „výpověď majitelky pozemku“, pak této úvaze nelze přisvědčit. Žádná výpověď majitelky pozemku není součástí předložené spisové dokumentace. Ve správním spise je založen pouze jednostránkový informativní dopis, podepsaný Ing. arch. J. B. dne 22. 7. 2013, který byl sepsán na základě výzvy SÚJB, aby se k věci vyjádřila. Takový listinný důkaz nelze zaměňovat s výpovědí svědka. Pokud by správní orgán skutečně slyšel jmenovanou jako svědka bez vědomí žalobce, porušil by tím procesní pravidla. Zdejší soud k této otázce pouze připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62 (publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS), podle něhož *„je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).“* Pokud žalovaný poukazuje na „výpověď“ majitelky pozemku, pak nelze než konstatovat, že „výpověď“ svědka, při níž by žalobci nebylo umožněno klást v posuzované věci vůči svědkovi otázky, nemá oporu ve spisové dokumentaci, neboť nelze na základě obsahu spisového materiálu seznat, že by správní orgán takové právo umožnil žalobci realizovat. Ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak by došlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Je třeba dodat, že „výpověď“ Ing. arch. B.“ nebyla v posuzované věci jen pouhým doplňujícím podkladem rozhodnutí, ale důkazem s nezanedbatelnou vahou, což vyplývá

zejména ze str. 3, 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde se předsedkyně žalovaného přímo odvolává na „výpověď“ svědkyně Ing. arch. B.. Právě „výpověď“ jmenované užil správní orgán k vyvrácení žalobcovy obhajoby a „výpovědi“ Ing. arch. B. prokazoval, že měření žalobce neodpovídalo standardu schválené dokumentace. Nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu odpovídá i nedostatečně formulovaný výrok rozhodnutí.

Soud uzavírá, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto z uvedeného důvodu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Byť soud shledal již podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem v neúplném výroku správního rozhodnutí prvoinstančního orgánu, vypořádá námitky, které by tím jinak dotčeny nebyly.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá zejména *nedostatečně zjištěný skutkový stav*, který vychází z měření dvou institucí a z dopisu Ing. arch. B.. Jmenovaná v něm dne 22. 7. 2013 uvádí, že měření probíhalo dne 27. 4. 2009, prováděli ho dva pracovníci, jeden z nich s ní vyplňoval krátký formulář, druhý měřil. Stačila si všimnout, že odběr vzorku půdního vzduchu provedl na 2 – 3 místech v blízkosti sebe, nepamatuje si, že by do hloubky zatloukal tyče, jak viděla při následných kontrolních měřeních. Dále 1x nabrali cca 20 cm půdy jako vzorek s výsledkem, že je písčitá. Měření trvalo 10 – 15 minut na jednom místě. Rozhodně nebylo provedeno 15 odběrných sond, nikoli z takové hloubky a radonový index byl stanoven jako střední. Žalobce tvrdí, že jmenovaná od něho převzala protokol, což ta v dopise vůbec nezmiňuje, ačkoli doklad o měření musel mít k dispozici stavební úřad při vydání stavebního povolení. Lze tedy důvodně předpokládat, že převzetí protokolu Ing. arch. B. žalobci podepsala; tyto okolnosti nebyly nikým zjišťovány.

Žalobce upozorňuje, že správní orgány po něm nepožadovaly doložit rozsah a objem činnosti na předmětném pozemku, k čemuž je žalovaným uváděno, že správní orgán vycházel zejména z měření SÚJCHBO, expertního stanovení nezávislým subjektem a, že dokumentaci může žalobce pořídit dodatečně, vychází proto ze „svědectví“ Ing. arch. B. (viz str. 3 napadeného rozhodnutí – pozn. soudu).

Dle soudu prvoinstanční orgán nepostupoval objektivně, pokud si neobstaral všechny důkazy, svědčící v neprospěch i ve prospěch žalobce, aby z jejich řetězce mohl vycházet, a mohl je posoudit jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Bylo v zájmu zjištění skutkového stavu vyžádat si i doklady, které má žalobce k dispozici, jak uvedl ve vyjádření ke správnímu řízení ze dne 18. 7. 2014, v něm napadá tvrzení Ing. arch. B. ohledně svého měření. SÚJB v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2014 uvádí, že jmenovaná je sice laikem v oboru, je však „očitou svědkyní“, a dovozuje, že její laický popis činností pracovníků žalobce jednoznačně dokládá, že radonový průzkum, nebyl proveden „standardním a správným způsobem“ (viz str. 4 prvoinstančního rozhodnutí – pozn. soudu). Dle soudu, aby mohl prvoinstanční orgán takto jednoznačně informace vyhodnotit, takové údaje by měl mít podložené výpovědí jmenované a nikoli dedukcí z jejího písemného projevu, který učinila na základě výzvy SÚJB. Jmenovanou měl tedy vyslechnout k věci po zákonném poučení a za účasti žalobce. I když rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 15. 10. 2014 bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno a nahrazeno rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015, ani zde (viz např. str. 6 prvoinstančního rozhodnutí – pozn. soudu) není uvedeno, z jakého důvodu považuje za dostačující písemné vyjádření jmenované a nepřistoupil k provedení svědecké výpovědi. Z odůvodnění prvoinstančního orgánu nelze přitom seznat, že Ing. arch. B. pouze napsala obecné vyjádření k věci s odstupem od události více než 4 let. Soud má za to, že je třeba doplnit dokazování, aby tak mohlo být blíže objasněno předmětné měření, které v určitých

částech Ing. arch. B. (inženýrka architektury, tedy s určitým odborným vzděláním v oboru) laicky popisuje činnost žalobce, přičemž tak na jedné straně činí podrobně („lx nabrali cca 20 cm půdy jako vzorek“), a na druhé straně obecně („nepamatuji se, že by do hloubky zatloukal tyče“). V písemném vyjádření se ale nezmiňuje, zda se po celou dobu účastnila měření obou pracovníků a sledovala je, či nikoli, zda po skončení měření podepsala protokol zaznamenávající průběh měření. S ohledem na její odbornost lze předpokládat, že si byla vědoma, jakou činnost bude žalobce na jejím pozemku provádět. Je třeba připustit, že jmenovaná může mít i osobní zájem na věci, když ze spisu nevyplývá, jaká konkrétní opatření učinila (v rámci své odbornosti – projektanta domu) při zjištění středního radonového indexu pozemku, jež původně stanovil žalobce. Ze správního spisu nevyplývá, že se prvoinstanční orgán snažil zjistit, kolik bylo reálně učiněno odběrů vzorků. Vysvětlení, že protokol nebyl od žalobce žádán, protože jej lze dodatečně upravovat, či dodatečně upravit ve prospěch žalobce, shledal soud hypotetickým tvrzením, které nelze akceptovat a z tohoto důvodu odmítnout doplnění důkazního řízení.

K námitce vznesené proti osobě RNDr. L. M. soud uvádí, že ji shledal pouze v rovině nepodložených tvrzení.

S ohledem na výše uvedené přisvědčil soud žalobci, že dosud nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

K námitce ve třetím žalobním bodu, v němž žalobce namítá *porušení procesních práv*, soud ze správního spisu zjistil, že prvoinstanční orgán vydal dne 1. 7. 2014 oznámení o zahájení správního řízení o uložení konkrétní výše pokuty, v němž nestandardně a v rozporu se zásadami správního trestání, resp. ukládání pokut, uvádí, že pokud zjistí porušení povinností žalobce, uloží mu pokutu ve výši 100.000 Kč.

V oznámení prvoinstanční orgán vyzval žalobce, aby mu předložil důkazy či vyjádření týkající se stanovení radonového indexu pozemku p. č. 510/10, k. ú. Ládví dne 27. 4. 2009, kde žalobce nepostupoval správně a v souladu se schválenou dokumentací, což vedlo k nesprávnému určení radonového indexu stavebního pozemku a tím porušil všeobecné povinnosti držitelů povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) atomového zákona. Pokud mu bude v řízení prokázáno porušení ustanovení zákona, bude žalobci uložena pokuta ve výši 100.000 Kč.

Dne 11. 7. 2014 prvoinstanční orgán vydal vyrozumění o provádění dokazování mimo ústní jednání, v něm vyrozumívá žalobce, že dokazování bude prováděno mimo ústní jednání, přičemž jmenuje 6 listinných důkazů, které budou provedeny dne 21. 7. 2014.

Dne 14. 7. 2014 emailem žalobce požádal pracovníka SÚJB, aby mu zaslal dokumenty jmenované ve vyrozumění o provádění dokazování mimo ústní jednání emailem, čemuž prvoinstanční orgán vyhověl a dne 17. 7. 2014 zasílá žalobci emailem listinné důkazy bez ověřeného elektronického podpisu.

Dne 21. 7. 2014 se uskutečnilo dokazování mimo ústní jednání, o čemž svědčí protokol o provádění dokazování mimo ústní jednání.

Žalobce podal vyjádření se ke správnímu řízení dne 18. 7. 2014, které prvoinstanční orgán převzal dne 22. 7. 2014.

Dne 15. 10. 2014 prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 100.000 Kč.

Proti rozhodnutí podal žalobce rozklad dne 24. 10. 2014, na základě něhož předsedkyně žalovaného rozhodnutí prvoinstančního orgánu dne 10. 12. 2014 zrušila;

v odůvodnění uvádí, že ve výroku chybí údaj o tom, kdy, kde a jak došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti.

Bez dalšího šetření dne 20. 3. 2015 prvoinstanční orgán vydal druhé rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu opětovně výše 100.000 Kč.

I proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, který napadeným rozhodnutím ze dne 3. 7. 2015 předsedkyně žalovaného zamítla a rozhodnutí potvrdila.

Pokud žalobce namítá, že mu nebyla prvoinstančním orgánem poskytnuta lhůta, do kdy má navrhnout důkazy a vyjádřit se, pak soud jeho námitce přisvědčil a shledal, že povinnost správního orgánu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu byla porušena, neboť prvoinstanční orgán prokazatelným způsobem nedal žalobci před vydáním rozhodnutí ve věci možnost, aby se k podkladům pro vydání rozhodnutí (které všechny obstaral ještě před samotným zahájením správního řízení se žalobcem) vyjádřil. Neformální email bez doloženého uznaného elektronického podpisu, jehož součástí není doloženo, jaké přílohy byly žalobci odeslány, pak tuto povinnost prvoinstančního orgánu zhojit nemůže.

K porušení lhůt podle § 71 správního řádu soud uvádí, že porušení lhůt v daném ustanovení správního řádu nepochybně není žádoucí. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o pořádkové pokuty, nemohlo by toto pochybení samo o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ohledně námitek ve čtvrtém žalobním bodu, kdy je namítána *nepřezkoumatelnost výše pokuty*, dospěl soud k závěru, že je předčasné, aby námitku výše uložené pokuty vypořádal, neboť výrok napadeného rozhodnutí za současného stavu neobstojí.

Soud však shledává vhodným upozornit, že prvoinstanční orgán, aniž vůbec mohl předjímat výsledek dokazování a zjištění skutečnosti, již v prvním úkonu vůči žalobci, tj. v oznámení o zahájení správního řízení, uvádí, že prokáže-li se porušení zákona, pak mu bude uložena pokuta v konkrétní výši, a to 100.000 Kč. Při ukládání výše pokuty je správní orgán povinen zkoumat všechny okolnosti mající vliv na její výši a nikoli uvádět konkrétní částku již v oznámení o zahájení řízení. Uvedené je v rozporu se zásadami správního trestání.

Soud uvážil, že podaná žaloba je důvodná, proto napadené rozhodnutí II. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 a odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby, tj. příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby, podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se mu proto o 21% (o částku 1 428 Kč) nezvyšuje. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.